

(2)

Zima se letos zdála obzvláště dlouhá a Zoe, přestože měla zimu a především podzim raději než jaro a léto, pomalu docházelo, jak moc se těší na oblevu. Po kratší odmlce opět nasněžilo, což v jejich osadě znamenalo zdlouhavé a namáhavé odhazování sněhu z auta i z cesty k silnici.

Onoho rána vstala jako vždy časně, a protože směnu v továrně měl Zolo, na Zoe připadlo obstarat mladší sourozence. Odklidila sníh a po snídani odvezla děti do školy. Po návratu z nejbližší vesnice, která by se díky škole, lékárně a pár obchodům dala s přimhouřenýma očima považovat za známku civilizace, si Zoe navlékla teplejší oblečení a vydala se na procházku lesem.

Okolní svět byl ztichlý, jako přikrytý těžkou dekou, jen zmrzky pukající pod jejími kroky příjemně křupaly. Zhruba po čtvrt hodině cesty se Zoe zmocnil neurčitý pocit, že ji něco sleduje. Zastavila a pozorně naslouchala okolí. Slyšela jen svůj dech, který se před ústy srážel v jemnou páru, a v uších jí slabě hučelo. Così šustlo přímo za jejími zády, prudce se obrátila a spatřila ošklivou lišku bez ocasu. Krve by se v ní nedořezal, ale kupodivu nezačala vriskat, pouze na tvora civěla jako na zjevení. První, co Zoe prolétlo hlavou, bylo že zešilela. Že má halucinace a projevují se v podobě lišky s povýšeným výrazem ve tváři a se zmrzačeným ocasem.

Chvíli na sebe jen zíraly. Liška moudře, Zoe lehce natvrdle. Znenadání se liška odvrátila a ledabyly vyrazila po cestě. Zoe krátce zaváhala, ale rozhodla se zvíře sledovat. Po několika metrech sešla liška z cesty, avšak stále udržovala mírné tempo, aby ji Zoe neztratila z očí. Ta zarputile ignorovala rostoucí nervozitu i strach a vykračovala za ní.

Než stihla jakkoli zareagovat, něco ji hrubě srazilo do sněhu a zacpalo ústa, aby nemohla volat o pomoc. Oči měla doširoka rozevřené hrůzou a k zemi byla drcena cizí vahou. Ke svému zděšení si uvědomila, že ji napadl člověk.

Na rozdíl od Zoe, která byla čistá a upravená, působilo dvakrát tak velké stvoření velice zanedbaně. Vyzáblý muž měl nemyté vlasy smotané do pevného uzlu, na sobě ohavně páchnoucí hadry a za nehty špínu. Odhadem mu bylo kolem třiceti, přestože v obličejí se mu rýsovalo mnohem více vrásek než Zoe kolem očí, když se smála. Teď však měla do smíchu daleko.

„Jak dlouho sleduješ toho čuvara, klíčnice?“ zavrčel Zoe do ucha, ale ruku jí z úst nesundal. „Nechám tě promluvit, tak neudělej žádnou hloupost,“ blýsklo mu výhružně v očích.

Zoe sebrala zbytky kuráže ze samého dna vlastní duše a přikývla na znamení, že rozumí. Bledý muž odtáhl špinavou ruku, dívka se zhluboka nadechla, ale nevypravila ze sebe ani slovo. Strach jí příliš svazoval hrdlo.

„Přešla tě odvaha? Mluv!“

„Nemůžu,“ hlesla neschopna vydolovat z paměti, kde přesně na tvora narazila.

„Vidíš snad čuvara poprvé, klíčnice?“

„Cože?“ Zoe se přičilo, že ji neustále oslovoval klíčnice, jak vypadal i mluvil.

„Byla u vašeho domu, nebo ne?“ pronesl ledově a prstem mířil na zvíře.

„Ne,“ fňukla a měla chuť dát se do breku. Zdálo se však, že si oddechl.

„Dobrá tedy. Tohle je tvoje,“ vtiskl jí do dlaně drobnou kovovou píšťalku. „Pro případ absolutní nouze.“ Odvrátil se a vyrazil směrem, kde les výrazně houstl. Liška běžela za ním. Zoe v ruce svírala píšťalku a po tváři jí tiše stékala slza. V životě nezažila horší setkání.